Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. april 2012*

»Retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 1346/2000 — artikel 3, stk. 1 — begrebet »søgsmål, der er knyttet til insolvensbehandlingen og har nær forbindelse hermed« — forordning (EF) nr. 44/2001 — artikel 1, stk. 1 og 2, litra b) — udtrykkene »det civil- og handelsretlige område« og »konkurs« — søgsmål, der er anlagt på grundlag af kurators overdragelse af sin omstødelsesret«

I sag C-213/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) ved afgørelse af 27. april 2010, indgået til Domstolen den 4. maj 2010, i sagen:

F-Tex SIA

mod

Lietuvos-Anglijos UAB »Jadecloud-Vilma«,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits og M. Berger (refererende dommer),

generaladvokat: V. Trstenjak

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— F-Tex SIA ved advokatas M. Nosevič

— Lietuvos-Anglijos UAB »Jadecloud-Vilma« ved advokatas R. Bukauskas

— den litauiske regering ved D. Kriaučiūnas og L. Liubertaitė, som befuldmægtigede

— den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede

— den græske regering ved M. Michelogiannaki, K. Georgiadis og D. Kalogiros, som befuldmægtigede

* Processprog: litauisk.

— Europa-Kommissionen ved A. Steiblytė og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (EFT L 160, s. 1), og artikel 1, stk. 2, litra b), og artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem F-Tex SIA (herefter »F-Tex«) og Lietuvos-Anglijos UAB »Jadecloud-Vilma« (herefter »Jadecloud-Vilma«) vedrørende tilbagebetaling af et beløb på 523 700,20 LTL, med tillæg af renter, der var udbetalt til Jadecloud-Vilma af Neo Personal Light Clothing GmbH (herefter »NPLC«), mens det sidstnævnte selskab var insolvent.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1346/2000

3 I overensstemmelse med sjette betragtning til forordning nr. 1346/2000 er denne begrænset til »bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed«.

4 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, der omhandler international kompetence, fastsætter følgende principielle kompetenceregel:

»Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.«

5 Artikel 25, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1346/2000 vedrørende anerkendelse af andre retsafgørelser og deres eksigibilitet bestemmer:

»1. Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 16, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. Sådanne afgørelser fuldbyrdes efter artikel 31-51 (bortset fra artikel 34, stk. 2) i Bruxelleskonventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

[...]

2. Den i stk. 1 omhandlede konvention gælder for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser, for så vidt den finder anvendelse herpå.«

Forordning nr. 44/2001

6 Forordning nr. 44/2001 erstatter hvad angår forholdet mellem medlemsstaterne konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978 L 304, s. 17, herefter »Bruxelleskonventionen«).

7 Det fremgår af syvende betragtning til denne forordning, at »[d]enne forordnings materielle anvendelsesområde skal omfatte alle de vigtigste spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede delområder«.

8 Artikel 1 i forordning nr. 44/2001 definerer forordningens anvendelsesområde således:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

[...]

b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

[...]«

9 Forordningens artikel 2, stk. 1, indeholder følgende principielle kompetenceregel:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

10 Forordningens artikel 60, stk. 1, præciserer:

»Selskaber og andre juridiske personer har ved anvendelsen af denne forordning bopæl det sted, hvor de har:

a) deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller

b) deres hovedkontor, eller

c) deres hovedvirksomhed.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 NPLC, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Tyskland, udbetalte mellem februar og juni 2001, mens selskabet var insolvent, et beløb på 523 700,20 LTL til Jadecloud-Vilma, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Litauen.

12 Den 24. januar 2005 indledte Landgericht Duisburg (Tyskland) insolvensbehandling af NPLC. Ifølge det af den forelæggende ret fastslåede, var F-Tex, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Letland, eneste kreditor.

13 Ved aftale af 28. august 2007 overførte den kurator, der var blevet udpeget i forbindelse med behandlingen af NPLC, alle NPLC's krav mod tredjemænd til F-Tex, herunder retten til at kræve tilbagebetaling fra Jadecloud-Vilma af de beløb, som dette selskab havde modtaget i perioden mellem

februar og juni 2001. Denne overdragelse blev meddelt uden nogen garantier fra kurator hvad angår kravenes indhold, størrelse, eller om kravene faktisk eller retligt kunne fuldbyrdes. F-Tex var ikke retligt forpligtet til at foranledige inddrivelse af de overdragne krav. Såfremt F-Tex måtte vælge at lade kravene inddrive, var selskabet forpligtet til at betale kurator 33% af indtægten.

14 Ved kendelse af 19. august 2009 afviste Vilniaus apygardos teismas (Litauen) at realitetsbehandle et søgsmål, der var anlagt af F-Tex ved denne ret med påstand om, at Jadecloud-Vilma skulle betale denne det beløb på 523 700,20 LTL, med tillæg af renter, som dette selskab havde modtaget fra NPLC. Vilniaus apygardos teismas var af den opfattelse, at dette søgsmål var omfattet af de tyske retters kompetence, for så vidt som insolvensbehandlingen af NPLC var blevet indledt i Tyskland.

15 Den 5. november 2009 ophævede Lietuvos apeliacinis teismas (Litauen) på grundlag af F-Tex' appel den af Vilniaus apygardos teismas' trufne afgørelse og hjemviste sagen til denne ret. Lietuvos apeliacinis teismas var af den opfattelse, at den kompetence, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, til at behandle omstødelsessøgsmål ikke er en eksklusiv kompetence, og at dette søgsmål, henset til omstændighederne i sagen, skulle behandles det sted, hvor sagsøgte har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

16 Ved afgørelse af 25. november 2009 fastslog Landgericht Duisburg, at det søgsmål, der var anlagt ved denne ret af F-Tex mod Jadecloud-Vilma, ikke var omfattet af dens kompetence, navnlig af den grund, at sagsøgtes vedtægtsmæssige hjemsted ikke var beliggende i Tyskland, og informerede F-Tex om, at selskabets søgsmål sandsynligvis ville blive afvist. F-Tex hævede dette søgsmål.

17 Efter at Jadecloud-Vilma havde iværksat appel af Lietuvos apeliacinis teismas' afgørelse af 5. november 2009 ved Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, besluttede sidstnævnte ret at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 og artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 i betragtning af Domstolens domme [af 22. februar 1979] [...] Gourdain[…] [sag 133/78, Sml. s. 733] og […] Seagon[…] [af 12. februar 2009, sag C-339/07, Sml. I, s. 767] fortolkes således, at:

a) en national ret, der forestår insolvensbehandlingen, har eksklusiv kompetence til at påkende et actio Pauliana, der følger direkte af insolvensbehandlingen eller har nær forbindelse hermed, og undtagelser til denne kompetence kan alene støttes på andre bestemmelser i forordning nr. 1346/2000

b) et actio Pauliana iværksat af den eneste kreditor i en virksomhed, i forhold til hvilken insolvensbehandlingen er indledt i en medlemsstat, som

— er anlagt i en anden medlemsstat

— udspringer af en ret til at gøre krav gældende mod tredjeparter, som kurator har overført til denne kreditor på grundlag af en gensidig aftale, og på denne måde begrænser omfanget af kurators krav i den første medlemsstat, og

— ikke giver anledning til risici for andre mulige kreditorer,

skal klassificeres som omfattet af det civil- og handelsretlige område i henhold til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 44/2001?

2) Skal en sagsøgers ret til domstolsbeskyttelse, der er anerkendt af Domstolen som et grundlæggende princip, som er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, forstås og fortolkes på en sådan måde, at:

a) de nationale retter, der har kompetence til at påkende et actio Pauliana (afhængig af dets forbindelse til insolvensbehandlingen) i henhold til enten artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 eller artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, ikke begge kan afvise at være kompetente

b) når en ret i en medlemsstat har besluttet at undlade at påkende et actio Pauliana på grund af manglende kompetence, har en ret i en anden medlemsstat, der ønsker at sikre sagsøgerens ret til domstolsprøvelse, adgang til ex officio at fastslå, at den selv har kompetence, uanset den omstændighed, at den i henhold til bestemmelserne i EU-retten vedrørende fastlæggelse af international kompetence ikke har denne kompetence?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Den anden del af det første spørgsmål

18 Med den anden del af det første spørgsmål, der behandles først, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om et søgsmål, der er anlagt mod en tredjepart af en kreditor til en skyldner, der er genstand for en insolvensbehandling, hvilken kreditor handler på grundlag af et krav, der er overdraget af den i forbindelse med denne insolvensbehandling udpegede kurator, er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000, for så vidt som et sådant søgsmål følger direkte af insolvensbehandlingen og har nær forbindelse hermed, eller af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, for så vidt som det nævnte søgsmål er omfattet af begrebet det civil- og handelsretlige område.

Indledende bemærkninger

19 Indledningsvis skal anvendelsesområdet for henholdsvis forordning nr. 44/2001 og nr. 1346/2000 præciseres.

– Forordning nr. 44/2001

20 Artikel 1, stk. 1, i Bruxelleskonventionen, der er erstattet af forordning nr. 44/2001, bestemte, at denne konvention fandt anvendelse på borgerlige sager uanset domsmyndighedens art. Artikel 1, stk. 2, udelukkede visse sager, herunder de i nr. 2) nævnte sager om »konkurs, akkord og andre lignende ordninger«.

21 Både rapport om konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, udarbejdet af P. Jenard (EFT 1979 C 59, s. 1), og rapport om konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af den nævnte konvention samt protokol om Domstolens fortolkning af denne konvention, udarbejdet af P. Schlosser (EFT 1979 C 59, s. 71), angav, at de sager, der er omfattet af denne undtagelse, skulle henhøre under en særskilt konvention. Schlosser-rapporten præciserede i punkt 53, at anvendelsesområdet for de to konventioner burde afgrænses således, at lakuner og kvalifikationsproblemer undgås.

22 Domstolen afgrænsede i Gourdain-dommen, der blev afsagt i forbindelse med Bruxelleskonventionen, rækkevidden af den omhandlede undtagelse. Domstolen fastslog i den nævnte doms præmis 4, at for at afgørelser, der vedrører en konkursbehandling, er udelukket fra konventionens anvendelsesområde, skal de udspringe direkte af konkursen og være afsagt i snæver forbindelse med en sag om konkurs, akkord og andre lignende ordninger.

23 I dom af 2. juli 2009, SCT Industri (sag C-111/08, Sml. I, s. 5655), der blev afsagt efter forordning nr. 44/2001 var trådt i kraft, fastslog Domstolen, at for så vidt som denne forordning er trådt i stedet for Bruxelleskonventionen, gælder fortolkningen af denne konvention også for nævnte forordning, når de omhandlede bestemmelser svarer til bestemmelserne i Bruxelleskonventionen, hvilket er tilfældet

med forordningens artikel 1, stk. 2, litra b), og artikel 1, stk. 2, nr. 2), i Bruxelleskonventionen, der er affattet identisk. Under henvisning til kriteriet om, at et søgsmål er knyttet til en konkursbehandling, når det direkte udspringer af konkursen og har snæver forbindelse med en sag om konkurs, akkord og andre lignende ordninger, præciserede Domstolen, at det er spørgsmålet om, hvor tæt en forbindelse – som omhandlet i Gourdain-dommen – der er mellem et søgsmål og insolvensbehandlingen, som er afgørende med henblik på at fastslå, om den nævnte udelukkelse finder anvendelse (jf. i denne retning SCT Industri-dommen, præmis 22-25).

– Forordning nr. 1346/2000

24 Forordning nr. 1346/2000 gentager i identiske vendinger bestemmelserne i konventionen om konkurs, der blev åbnet for undertegnelse for medlemsstaterne i Bruxelles den 23. november 1995.

25 I Seagon-dommen undersøgte Domstolen, som den forelæggende ret har bemærket, de kriterier, der gør det muligt at afgøre, om et søgsmål er omfattet af anvendelsesområdet for denne forordnings artikel 3, stk. 1.

26 Domstolen fremhævede i den nævnte doms præmis 20, at det netop er det kriterium, der er fastlagt i Gourdain-dommen, der anvendes i sjette betragtning til forordning nr. 1346/2000 med henblik på at afgrænse dennes genstand. I henhold til denne betragtning bør forordningen nemlig begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed.

27 Domstolen udledte heraf, at i betragtning af lovgivers hensigt og forordningens effektive virkning skal dennes artikel 3, stk. 1, fortolkes således, at den også giver de retter i den kompetente medlemsstat, der har kompetence til at indlede en insolvensbehandling, en international kompetence til at afgøre søgsmål, som følger direkte af denne behandling, og som afgøres i nær forbindelse hermed (Seagon-dommen, præmis 21).

28 Det skal tilføjes, at dette dobbelte kriterium ligeledes er anvendt i artikel 25, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1346/2000, der omhandler anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen. Ifølge dette stk. 1, andet afsnit, gælder første afsnit tilsvarende anvendelse for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret. Ifølge artikel 25, stk. 2, er andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser omfattet af forordning nr. 44/2001, for så vidt som den finder anvendelse herpå.

– Forholdet mellem forordning nr. 1346/2000 og forordning nr. 44/2001

29 Det følger af det ovenstående for det første, at artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 alene udelukker retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, fra anvendelsesområdet for denne forordning, der i overensstemmelse med syvende betragtning hertil finder anvendelse på alle spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede delområder. Det fremgår for det andet af det ovenstående, at alene søgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som har snæver forbindelse hermed, er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000.

30 Med henblik på besvarelsen af anden del af det første spørgsmål skal det således fastlægges, om søgsmålet i hovedsagen, henset til den forelæggende rets konstateringer, skal anses for at opfylde dette dobbelte kriterium.

Forbindelsen mellem søgsmålet i hovedsagen på den ene side og skyldnerens insolvens og insolvensbehandlingen på den anden side

31 Søgsmålet i hovedsagen tilsigter at opnå, at sagsøgte tilbagebetaler de beløb, som denne har modtaget fra en skyldner, inden der blev indledt insolvensbehandling af denne skyldner. Sagsøgeren har støttet søgsmålet på, at han har fået overdraget kravet af den kurator, der er blevet udpeget i forbindelse med insolvensbehandlingen. Genstanden for denne overdragelse var den omstødelsesret, som ifølge den tyske lov om insolvensbehandling tilkommer kurator med hensyn til dispositioner, der er gennemført før indledningen af insolvensbehandlingen og er til skade for de kreditorer, der deltager i nævnte behandling.

32 Det fremgår af sagens akter, at omstødelsessøgsmålet, der er reguleret i tysk ret ved § 129 ff. i lov om insolvensbehandling, alene kan anlægges af kurator og udelukkende med henblik på beskyttelse af kreditormassen. Ifølge den tyske regering kan omstødelsesretten imidlertid være genstand for en overdragelse i det omfang, der ydes en modydelse, der anses for passende, til fordel for kreditormassen.

33 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen i forbindelse med et søgsmål, hvorved sagsøgeren i sin egenskab af kurator på grundlag af et omstødelsessøgsmål, der var baseret på skyldnerens insolvens, krævede tilbagebetaling af et af skyldneren betalt beløb, har fastslået, at et sådant søgsmål er omfattet af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 (jf. i denne retning Seagon-dommen, præmis 28).

34 Desuden fastslog Domstolen i SCT Industri-dommen om anerkendelse af en afgørelse, hvorefter en overdragelse fra en kurator, der var udpeget i forbindelse med en insolvensbehandling, blev kendt ugyldig under henvisning til, at kurator ikke havde beføjelse til at disponere over det overdragne aktiv, at et sådant spørgsmål var omfattet af begrebet konkurs som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 (jf. i denne retning SCT Industri-dommen, præmis 33).

35 Den foreliggende tvist i hovedsagen adskiller sig imidlertid fra de situationer, der gav anledning til disse domme.

36 Til forskel fra sagsøgeren i den sag, der gav anledning til Seagon-dommen, handler sagsøgeren i tvisten i hovedsagen nemlig ikke som kurator, dvs. som organ i en insolvensbehandling, men som erhverver af en ret.

37 Til forskel fra den sag, der gav anledning til SCT Industri-dommen, omhandler tvisten i hovedsagen desuden ikke spørgsmålet, om kurators overdragelse er gyldig, og kurators beføjelse til at overdrage sin omstødelsesret er ikke bestridt.

38 Det skal derfor undersøges, om det søgsmål, som sagsøgeren i hovedsagen har anlagt, henset til dets særlige kendetegn, har direkte forbindelse til skyldnerens insolvens og snæver forbindelse til insolvensbehandlingen.

39 Jadecloud-Vilma og Europa-Kommissionen har i deres indlæg til Domstolen gjort gældende, at baggrunden for og indholdet af det søgsmål, der er anlagt af erhververen, i det væsentlige er det samme som i et omstødelsessøgsmål, der anlægges af kurator.

40 Det kan ganske vist ikke nægtes, at den ret, som sagsøgeren i hovedsagen baserer sit søgsmål på, har en forbindelse til skyldnerens insolvens, idet denne ret kan udledes af den omstødelsesret, der tilkommer kurator i henhold til den nationale lov, som finder anvendelse på insolvensbehandling. Der opstår imidlertid det spørgsmål, om den erhvervede ret, når den først er indgået i erhververens formue, bevarer en direkte forbindelse med skyldnerens insolvens.

41 Det spørgsmål kan imidlertid forblive ubesvaret, hvis det viser sig, at erhververens håndhævelse af sin ret under alle omstændigheder ikke har snæver forbindelse til insolvensbehandlingen.

42 Det må konstateres, som F-Tex samt den litauiske og den tyske regering har bemærket, at håndhævelsen af en ret, som erhververen har sikret sig, er underlagt andre regler end dem, der finder anvendelse i forbindelse med en insolvensbehandling.

43 For det første står det erhververen til forskel fra kurator, der i princippet er forpligtet til at varetage kreditorernes interesser, frit for at håndhæve det krav, som han har erhvervet. Som den forelæggende ret har fastslået, var F-Tex ikke retligt forpligtet til at lade det overdragne krav inddrive.

44 For det andet handler erhververen ved beslutningen om at håndhæve sit krav i egen interesse og for at opnå personlig vinding. I lighed med den fordring, der ligger til grund for kravet, indgår resultatet af det søgsmål, han anlægger, i hans personlige formue. Følgerne af søgsmålet er således forskellige fra følgerne af et omstødelsessøgsmål, der er anlagt af kurator, og som har til formål at forøge aktivmassen i den virksomhed, der er genstand for insolvensbehandlingen (jf. Seagon-dommen, præmis 17).

45 Den omstændighed, at den ydelse, som F-Tex i hovedsagen skulle yde til gengæld for kurators overdragelse af dennes omstødelsesret, bestod i en forpligtelse til at betale en vis procentdel af det overdragne krav, kan ikke ændre denne analyse, eftersom der blot er tale om en betalingsmetode. En sådan kontraktbestemmelse er omfattet af parternes aftalefrihed, idet det er ubestridt, at kurator og erhververen frit kunne vælge at fastsætte den modydelse, som erhververen skulle levere, til et fast beløb eller til en procentdel af de beløb, der eventuelt måtte blive inddrevet.

46 Hertil kommer, at i henhold til tysk ret, der i hovedsagen udgøres af den lov, der finder anvendelse på insolvensbehandling, har afslutningen af denne behandling ingen betydning for erhververens udøvelse af den omstødelsesret, som han har erhvervet. Denne ret kan ifølge den tyske regering udøves af erhververen efter afslutningen af insolvensbehandlingen.

47 Søgsmålet i hovedsagen har, henset til dets kendetegn, således ikke snæver forbindelse til insolvensbehandlingen.

48 Derefter må det fastslås, at det nævnte søgsmål ikke er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 og i overensstemmelse hermed ikke omfattet af begrebet konkurs som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001, uden at det i øvrigt er fornødent at tage stilling til, om der eventuelt foreligger en direkte forbindelse mellem dette søgsmål og skyldnerens insolvens.

49 Følgelig skal anden del af det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at et søgsmål, der er anlagt mod en tredjepart af en sagsøger på grundlag af et krav, der er overdraget af den kurator, som er udpeget i forbindelse med en insolvensbehandling, og hvis genstand er den omstødelsesret, som denne kurator udleder af den nationale lov, der finder anvendelse på denne behandling, er omfattet af begrebet det civil- og handelsretlige område som omhandlet i denne bestemmelse.

Den første del af det første spørgsmål

50 Med den første del af det første spørgsmål spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om den kompetence, som forordning nr. 1346/2000, som fortolket af Domstolen, tildeler retterne i de medlemsstater, hvor der er blevet indledt en insolvensbehandling, til at påkende søgsmål, der følger af denne behandling, og som har nær tilknytning hertil, udgør en enekompetence.

51 I betragtning af besvarelsen af anden del af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare første del af dette spørgsmål.

Det andet spørgsmål

52 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om retten til domstolsbeskyttelse, som er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, forbyder en medlemsstats nationale retter, der er forelagt et søgsmål, som de i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 ikke har kompetence til at behandle, at afvise, at de er kompetente, når de nationale retter i en anden medlemsstat allerede har erklæret sig inkompetente i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000.

53 Dette spørgsmål er alene relevant for tvisten i hovedsagen i det tilfælde, at de litauiske retter ikke kan støtte deres kompetence på en EU-retlig bestemmelse.

54 Eftersom det imidlertid følger af besvarelsen af det første spørgsmål, at tvisten i hovedsagen er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, følger de litauiske retters kompetence i medfør af denne forordnings artikel 2, stk. 1, og artikel 60, stk. 1, i deres egenskab af retter i den medlemsstat, på hvis område det sagsøgte selskab har bopæl.

55 Det følger heraf, at det er ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

Sagens omkostninger

56 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at et søgsmål, der er anlagt mod en tredjepart af en sagsøger på grundlag af et krav, der er overdraget af den kurator, som er udpeget i forbindelse med en insolvensbehandling, og hvis genstand er den omstødelsesret, som denne kurator udleder af den nationale lov, der finder anvendelse på denne behandling, er omfattet af begrebet det civil- og handelsretlige område som omhandlet i denne bestemmelse.

Underskrifter